

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

Zwiększenie skuteczności polityki rozwojowej UE

P7_TA(2011)0320

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie zwiększenia skuteczności polityki rozwojowej UE (2011/2047(INI))

(2013/C 33 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który stanowi, że głównym celem polityki Unii w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju jest „zmniejszenie, a docelowo, likwidacja ubóstwa. Przy realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju.”,
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r.,
- uwzględniając konsensus z Monterrey przyjęty na międzynarodowej konferencji w sprawie finansowania rozwoju, która odbyła się w dniach 18-22 marca 2002 r. w Monterrey w Meksyku,
- uwzględniając konsensus europejski w sprawie rozwoju ⁽¹⁾,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji dotyczący planu działania UE w sprawie równości płci oraz wzmocnienia pozycji kobiet w kontekście współpracy na rzecz rozwoju w latach 2010-2015 (SEC (2010)0265) oraz konkluzje Rady z dnia 14 czerwca 2010 r. w sprawie milenijnych celów rozwoju, które obejmują odpowiedni plan działania UE,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽²⁾ (zwany dalej „instrumentem współpracy na rzecz rozwoju” (DCI)),
- uwzględniając kodeks postępowania UE w sprawie komplementarności i podziału pracy w polityce rozwoju ⁽³⁾,
- uwzględniając deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy oraz program działania z Akry,
- uwzględniając inicjatywę na rzecz powszechnego fundamentu opieki społecznej, uruchomioną przez radę zrzeszającą kierownictwo najwyższego szczebla wszystkich organów ONZ w kwietniu 2009 r.,
- uwzględniając europejskie sprawozdanie na temat rozwoju zatytułowane „Opieka społeczna wspierająca rozwój sprzyjający włączeniu społecznemu” (Social protection for inclusive development) z dnia 7 grudnia 2010 r.,
- uwzględniając opracowany przez MOP program działań na rzecz godnej pracy i globalny pakt MOP na rzecz miejsc pracy, przyjęte na podstawie globalnego konsensusu dnia 19 czerwca 2009 r. na Międzynarodowej Konferencji Pracy,
- uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „Agroekologia i prawo do żywienia”, sporządzone przez specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. prawa do żywienia, Oliviera De Schuttera, oraz zaprezentowane na 16. sesji Rady Praw Człowieka ONZ [A/HRC/16/49] w dniu 8 marca 2011 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

⁽³⁾ Konkluzje Rady z dnia 15 maja 2007 r. (09558/2007).

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

- uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „Sytuacja w zakresie żywności i stan rolnictwa 2010-2011: kobiety w rolnictwie – usunięcie różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn dla dobra rozwoju” (ang: Women in Agriculture – Closing the gender gap for development) sporządzone przez Organizację Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa, Rzym 2011 r.,
  - uwzględniając inicjatywę „Zorganizowany dialog – skuteczne partnerstwo na rzecz rozwoju” uruchomioną przez Komisję Europejską w marcu 2010 r. w celu znalezienia praktycznych sposobów na zwiększenie skuteczności organizacji społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych zaangażowanych we współpracę w ramach UE,
  - uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 10 listopada 2010 r. zatytułowaną „Polityka rozwojowa UE na rzecz wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu i zrównoważonego rozwoju – Zwiększenie skuteczności polityki rozwojowej UE” (COM(2010)0629),
  - uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 19 października 2010 r. w sprawie przyszłości wsparcia budżetowego UE na rzecz państw trzecich,
  - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie upowszechniania godnej pracy dla wszystkich ⁽¹⁾, z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie umów dotyczących milenijnych celów rozwoju ⁽²⁾, z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie wpływu światowego kryzysu finansowego i gospodarczego na kraje rozwijające się oraz na współpracę na rzecz rozwoju ⁽³⁾, z dnia 7 października 2010 r. w sprawie systemów opieki zdrowotnej w Afryce Subsaharyjskiej i zdrowia na świecie ⁽⁴⁾, z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie postępów w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju: przegląd śródkresowy w ramach przygotowań do posiedzenia wysokiego szczebla ONZ we wrześniu 2010 r. ⁽⁵⁾, z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie konferencji dotyczącej zmian klimatu, która odbędzie się w Cancun (COP16) ⁽⁶⁾, oraz z dnia 8 marca 2011 r. pt. „Podatki a rozwój – Współpraca z krajami rozwijającymi się w zakresie wspierania dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania” ⁽⁷⁾,
  - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A7-0205/2011),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z Traktatem z Lizbony zmniejszenie skali ubóstwa oraz jego wyeliminowanie stanowią główny cel polityki rozwojowej UE,
- B. mając na uwadze, że konsensus europejski w sprawie rozwoju potwierdza zaangażowanie UE na rzecz wyeliminowania ubóstwa, na rzecz realizacji milenijnych celów rozwoju oraz zasad wspólnej odpowiedzialności i partnerstwa, skutecznej pomocy, spójności polityki na rzecz rozwoju, które nadal mają zasadnicze znaczenie i powinny kierować wysiłkami zmierzającymi do zwiększenia skuteczności pomocy UE na rzecz rozwoju,
- C. mając na uwadze, że ubóstwo ma wiele oblicz – poza wymiarem ekonomicznym istnieje wymiar ludzki, społeczno-kulturowy, polityczny, wymiar związany z ochroną, płcią czy środowiskiem i polityka rozwojowa UE powinna uwzględniać wszystkie te aspekty,
- D. mając na uwadze, że równość płci, wzmocnienie politycznej i gospodarczej pozycji kobiet oraz korzystanie przez kobiety z praw człowieka mają kluczowe znaczenie dla zmniejszania ubóstwa oraz dla zrównoważonego rozwoju,

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 E, z 24.4.08, s. 321.

⁽²⁾ Dz.U. C 117 E, z 6.5.2010, s. 15.

⁽³⁾ Dz.U. C 4 E, z 7.1.2011, s. 34.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0355.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0210.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0442.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0082.

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

Wysoco skuteczna polityka rozwojowa

1. pozytywnie ocenia działania na rzecz opracowania europejskich dokumentów strategicznych w odniesieniu do poszczególnych krajów w celu lepszej koordynacji między Komisją a państwami członkowskimi; podkreśla, że proces programowania musi gwarantować realizację działań na rzecz zwiększenia skuteczności pomocy oraz przestrzeganie prawa Parlamentu do sprawowania demokratycznej kontroli zgodnie z art. 290 Traktatu z Lizbony;
2. ponawia swój apel o włączenie EFR do budżetu UE, co stanowiłoby ważny krok ku lepszej koordynacji pomiędzy różnymi unijnymi instrumentami pomocowymi; podkreśla, że nie może to doprowadzić do zmniejszenia finansowania przyszłego instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju ani EFR (w porównaniu do obecnych poziomów ich finansowania);
3. podkreśla, że znaczne korzyści związane ze zwiększeniem skuteczności pomocy UE mogłyby być już osiągnięte przy pełnym wdrożeniu zasad prowadzenia działań w zakresie pomocy rozwojowej, takich jak pomoc UE ukierunkowana na wyeliminowanie ubóstwa, spójność polityki na rzecz rozwoju oraz zobowiązania do zapewnienia skuteczności pomocy podjęte w Paryżu i Akrze; wzywa zatem Komisję do odgrywania wiodącej roli w tych kwestiach, w szczególności na forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy, które odbędzie się w Busan, a także do dopilnowania zgodności tego decydującego procesu z wcześniej określonymi celami w odniesieniu do ram skuteczności pomocy do 2015 r.;
4. uważa, że przedsięwzięcia i strategie polityczne finansowane przez Unię Europejską powinny być stale oceniane w celu ustalenia, które działania rozwojowe są najskuteczniejsze; w związku z tym wzywa Komisję do sformułowania w oparciu o jasno sprecyzowane kryteria i wskaźniki strategii politycznej ukierunkowanej na przeprowadzanie wszechstronnej oceny; ponownie podkreśla jednak, że dążenie do sformułowania strategii politycznej o dużej skuteczności nie powinno doprowadzić do faworyzowania czysto ilościowej i krótkoterminowej oceny wyników;
5. uważa, że umowy dotyczące milenijnych celów rozwoju stanowią pozytywny model przewidywalnej i opartej na wynikach pomocy, który powinien być dalej rozwijany przez Komisję i państwa członkowskie;
6. przypomina, że zgodnie z konsensusem w sprawie rozwoju odpowiedzialne, demokratyczne sprawowanie rządów ma kluczowe znaczenie dla rozwoju; wzywa Komisję i państwa członkowskie do monitorowania praktyk sprawowania rządów w krajach rozwijających się oraz do informowania o tych praktykach, które obejmują walkę z korupcją, poprawę zarządzania finansami publicznymi, zwiększenie przejrzystości i przestrzeganie praw człowieka; popiera wnioski Komisji dotyczące wzmocnienia propagowania dobrego sprawowania rządów oraz walki z korupcją w krajach będących beneficjentami pomocy; podkreśla jednak, że mechanizmy wykorzystujące pomoc jako zachętę do reform politycznych muszą być przejrzyste, a także muszą kłaść szczególny nacisk na demokrację i prawa człowieka oraz angażować krajowe podmioty działające na rzecz rozwoju;
7. zaznacza, że w myśl koncepcji odpowiedzialności demokratycznej należy wspierać parlamenty, władze lokalne i regionalne, społeczeństwo obywatelskie i inne podmioty w działaniach mających zapewnić, że będą one odgrywać przynależną im rolę w zakresie opracowywania strategii rozwoju, kontroli działań rządów oraz monitorowania i oceny wyników osiągniętych w przeszłości i wyników w dziedzinie rozwoju; ponadto podkreśla, że terytorialne podejście w dziedzinie rozwoju służy osiągnięciu większego stopnia zaangażowania u beneficjentów;
8. wzywa UE do wywiązania się ze swoich zobowiązań z Akry poprzez udostępnienie środków finansowych i odpowiednie wsparcie rządów partnerskich w celu umożliwienia istotnego udziału obywateli w organizacjach społeczeństwa obywatelskiego;
9. podkreśla rolę odgrywaną przez władze lokalne i regionalne oraz ich sieci w zwiększaniu skuteczności europejskiej polityki rozwojowej; zwraca uwagę, że parlamenty krajowy państw będących beneficjentami są najlepiej przygotowane do wypełniania przynależnej im roli w określaniu sektorów priorytetowych, opracowywaniu dokumentów strategicznych w odniesieniu do poszczególnych krajów oraz monitorowaniu

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

przydziału środków budżetowych w porozumieniu ze społeczeństwem obywatelskim oraz przed przeprowadzeniem dialogu politycznego z darczyńcami w celu wzmocnienia roli parlamentarzystów w procesie decyzyjnym;

10. podkreśla ścisły związek pomiędzy wysoce skuteczną polityką rozwojową i budowaniem zdolności; zwraca uwagę, że budowanie zdolności należy postrzegać jako zintegrowany proces doskonalenia zdolności obywateli, organizacji, rządów i społeczeństw w celu opracowywania zrównoważonych strategii rozwojowych; podkreśla, że budowanie zdolności jest procesem wymagającym udziału krajów partnerskich oraz zapewnienia im przestrzeni politycznej;

11. zwraca uwagę, że wsparcie budowania zdolności nie tylko za pomocą instrumentu wsparcia budżetowego, lecz także środków współpracy technicznej ma kluczowe znaczenie dla wysoce skutecznej pomocy rozwojowej; uznaje, że udział krajów partnerskich w procesach transformacji oraz ich identyfikacja z tymi procesami może się z czasem zwiększyć, jeśli będzie wspierana za pośrednictwem wymienionych instrumentów;

12. podkreśla, że cel polegający na zwiększeniu skuteczności pomocy oraz osiągnięciu lepszych wyników/korzyści nie powinien prowadzić do unikania ryzyka w ramach stosowania polityki rozwojowej, która skupia się wyłącznie na „łatwych krajach”; nalega, by eliminacja ubóstwa oraz potrzeby pozostały zasadniczymi kryteriami przydziału pomocy UE na rzecz rozwoju oraz by skuteczność pomocy została zwiększona poprzez ukierunkowanie na osiągnięcie konkretnych wyników; wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeglądu zakresu instrumentów finansowych oraz do tego, aby dokonując wypłaty środków przeznaczonych na oficjalną pomoc rozwojową (ODA), skupiły się na krajach najuboższych i znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji oraz na dotarciu do najbiedniejszych grup społecznych, w szczególności tych grup, którym w największym stopniu grozi wykluczenie społeczne, tak jak w przypadku kobiet, dzieci, osób starszych i osób niepełnosprawnych, przy jednoczesnym uwzględnieniu osiągniętych wyników oraz skuteczności pomocy; wzywa do ustalenia okresu stopniowego wycofywania ODA dla krajów wschodzących;

13. podkreśla potrzebę rozróżnienia potrzeb rozwojowych krajów najsłabiej rozwiniętych i potrzeb krajów o średnim dochodzie, zwłaszcza nowych darczyńców; przypomina, że 72 % osób najuboższych na świecie mieszka w krajach o średnim dochodzie i w związku z tym, aby rozwiązać kwestię utrzymującego się ubóstwa i nierówności, potrzebny jest dalszy dialog i współpraca; przypomina, że niezwiązanej z ODA współpracy z państwami o średnim dochodzie i z partnerami strategicznymi nie wolno finansować z i tak już ograniczonego budżetu przeznaczanego na rozwój;

14. jest zdania, że celem polityki rozwojowej UE powinno być usuwanie przeszkód na drodze do rozwoju, takich jak dumping produktów rolnych, nieuzasadnione zadłużenie, odpływ kapitału oraz nieuczciwy handel, a także stworzenie międzynarodowego środowiska sprzyjającego zwalczaniu ubóstwa, zagwarantowanie godziwego dochodu i środków do życia oraz przestrzeganie podstawowych praw człowieka, w tym praw socjalnych i gospodarczych;

15. ponownie przypomina o zasadzie uniwersalności praw człowieka i niedyskryminacji jako podstawie zwiększenia skuteczności polityki rozwojowej UE;

16. podkreśla, że zwalczanie nierówności – łącznie z nierównością płci – wzmacnia podejście opierające się na prawach człowieka, propagowane w Konsensusie europejskim w sprawie polityki rozwoju, oraz może prowadzić do szybszego zmniejszenia ubóstwa;

17. dostrzega komplikacje w zakresie rozwoju wynikające z konfliktów i katastrof oraz uznaje znaczenie i opłacalność inwestowania w działania zapobiegawcze;

18. zachęca Komisję, we współpracy z zainteresowanymi państwami członkowskimi, do uwzględnienia nowych innowacyjnych podejść do niesienia pomocy, takich jak wypłata po wykonaniu zadania, pomoc zadaniowa czy finansowanie uzależnione od wyników;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

19. podkreśla, że spójność polityki na rzecz rozwoju (PCD) ma kluczowe znaczenie dla wdrożenia wysoce skutecznej polityki rozwojowej oraz osiągnięcia milenijnych celów rozwoju; wzywa Komisję, aby określiła jednoznacznie zakres odpowiedzialności za egzekwowanie nałożonego traktatem obowiązku prowadzenia polityki spójności na rzecz rozwoju i odgórną strukturę przywództwa oraz apeluje o przeznaczenie na ten cel odpowiednich zasobów przez Komisję, Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) oraz delegatury UE;

20. uważa, że aby zapewnić wysoką skuteczność polityki rozwojowej UE, powinna ona bazować na podejściu opierającym się na zachętach, a także na większym zróżnicowaniu polegającym na wynagradzaniu tych krajów, które osiągają dobre wyniki, oraz wspieraniu krajów z najmniejszymi postępami;

21. nalega, aby podczas opracowywania kierunków rozwoju zdecentralizowanego odpowiednio uwzględnić innowacyjne instrumenty finansowania ukierunkowane na osiąganie dobrobytu, prawa własności i zmniejszenie odpływu kapitału, zgodnie z konkretnymi priorytetami beneficjentów;

Wypełnienie zobowiązań finansowych

22. przypomina swoje stanowisko, zgodnie z którym wspólny cel polegający na przeznaczaniu do 2015 r. 0,7 % dochodu narodowego brutto UE na oficjalną pomoc rozwojową musi zostać zrealizowany; wzywa Komisję i państwa członkowskie do znalezienia nowych źródeł finansowania rozwoju, takich jak podatek od transakcji finansowych na szczeblu globalnym czy środki finansowe pochodzące z sektora prywatnego i rozwiązania rynkowe; jest przeciwny jakiegokolwiek zmianie bądź jakimkolwiek rozszerzaniu definicji oficjalnej pomocy rozwojowej sformułowanej przez Komitet Pomocy Rozwojowej OECD;

23. wzywa państwa członkowskie do wywiązania się ze swoich zaległych zobowiązań finansowych, łącznie ze zobowiązaniami w zakresie zdrowia matek i dzieci podjętymi w ramach inicjatywy Muskoka na szczycie G8;

24. podkreśla, że pomoc powinna być udzielana w sposób przewidywalny, zgodnie z krajowymi planami i priorytetami, oraz zapewniający zachęty sprzyjające zwiększeniu przejrzystości i odpowiedzialności ze strony rządów pełniących funkcję darczyńców, organizacji pozarządowych i krajów partnerskich;

25. jest zdania, że wartość dodana udzielanej przez Komisję pomocy na rzecz rozwoju i zbliżający się termin realizacji MCR uzasadniają znaczne zwiększenie rzeczywistego budżetu rocznego przeznaczonego na oficjalną pomoc rozwojową w kolejnych wieloletnich ramach finansowych; podkreśla, że nie należy zmniejszać udziału ogólnej europejskiej pomocy świadczonej w ramach budżetu UE oraz że pomoc ta powinna nadal skupiać się na walce z ubóstwem;

26. przypomina, że pomoc udzielana za pośrednictwem przyszłych unijnych instrumentów finansowania współpracy na rzecz rozwoju nadal musi spełniać kryteria oficjalnej pomocy rozwojowej określone przez Komitet Pomocy Rozwojowej OECD;

27. wzywa do stałego prowadzenia w Europie działań w zakresie podnoszenia świadomości oraz edukacji na temat rozwoju; podkreśla, że należy je postrzegać nie tylko jako sposób na zwiększenie poparcia opinii publicznej dla wydatków na rozwój, lecz także na umożliwienie każdej osobie w Europie zrozumienia problemów związanych z globalnym rozwojem; podkreśla, że podniesienie świadomości i zmniejszenie obojętności na trudną sytuację krajów rozwijających się przyczyniłoby się do wzmocnienia polityki rozwojowej UE;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

28. zwraca uwagę, że w celu podniesienia świadomości publicznej i zmniejszenia obojętności należy podjąć wysiłki zmierzające do zwiększenia przejrzystości wydatków przeznaczanych na pomoc i rozpowszechniania niezależnych ocen oraz do nakładania surowszych sankcji na te podmioty, które sprzeniewierają pomoc rozwojową;

Wspieranie wzrostu gospodarczego sprzyjającego ubogim

29. przyznaje, że wzrost gospodarczy jest główną siłą pobudzającą rozwój; podkreśla jednak, że wzrost jest zaledwie jednym instrumentem spośród wielu oraz że maksymalizacja wzrostu nie jest równoznaczna z maksymalizacją rozwoju; podkreśla w szczególności, że wpływ wzrostu gospodarczego na kwestię wyeliminowania ubóstwa mógłby być zdecydowanie większy, gdyby zmniejszyły się nierówności i były przestrzegane prawa człowieka; nalega zatem, aby pomoc UE na rzecz rozwoju była ukierunkowana na wzrost gospodarczy sprzyjający ubogim poprzez podjęcie środków koncentrujących się właśnie na ubogich i osobach zepchniętych na margines w celu zwiększenia ich udziału w bogactwie narodowym i umożliwienia im odgrywania wiodącej roli w pobudzaniu rzeczywistego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu, takich jak mikrokredyty i mikrofinansowanie oraz inne rozwiązania rynkowe;

30. zauważa, że polityka opierająca się wyłącznie na wzroście gospodarczym dowiodła swojej ograniczonej zdolności do eliminowania ubóstwa oraz promowania spójności społecznej, co pokazał ostatni kryzys finansowy, klimatyczny, energetyczny i żywnościowy; opowiada się za zrównoważonym rozwojem opierającym się na sprawiedliwym handlu i sprawiedliwości społecznej, który przynosi korzyści obecnym pokoleniom bez zagrażania dostępności zasobów dla przyszłych pokoleń;

31. podkreśla, że strategie polityczne sprzyjające wzrostowi gospodarczemu nie powiodą się bez promowania norm społecznych i środowiskowych oraz wdrożenia mechanizmów ochrony socjalnej;

32. podkreśla, że strategie UE powinny sprzyjać wzrostowi w dziedzinach gospodarki, które dają ubogim źródło utrzymania, takich jak rolnictwo, oraz poświęcać więcej uwagi szarej strefie; apeluje do Komisji i państw członkowskich, aby dawały pierwszeństwo środkom zapewniającym bezpieczeństwo własności gruntów i ułatwiającym ubogim dostęp do ziemi, rynków, kredytów i innych usług finansowych oraz rozwoju umiejętności bez pogłębiania już istniejących nierówności i utrwalania asymetrycznych struktur zależności;

33. popiera wysiłki na rzecz promowania rozwoju przemysłu i rozwoju infrastruktury, który przyczynia się do zrównoważonego wzrostu gospodarczego przy pełnym poszanowaniu norm społecznych i środowiskowych; zauważa, że najskuteczniejszym sposobem na zwiększenie wzrostu i walkę z ubóstwem jest wzmocnienie rozwoju przemysłowego i rynkowego;

34. zwraca uwagę na fakt, że rozwój przemysłowy ma ogromny potencjał transformacyjny w odniesieniu do gospodarek krajowych i w przeciwieństwie do wywozu produktów rolnych czy eksploatacji zasobów naturalnych, które narażają gospodarkę na wstrząsy, może w większym zakresie umożliwić długoterminowy wzrost wydajności; dlatego też zwraca się do krajów rozwijających się o podjęcie działań w tym zakresie przez opracowanie i wdrożenie strategii związanych z industrializacją ze szczególnym naciskiem na specjalizację produkcji oraz zwiększenie potencjału handlowego;

35. podkreśla potrzebę zapewnienia efektywności energetycznej rozwoju przemysłowego w celu odseparowania wzrostu PKB od uzależnienia od ropy naftowej i emisji gazów cieplarnianych; wzywa UE i jej państwa członkowskie do dołożenia wszelkich starań w celu ułatwienia transferu technologii ukierunkowanych na efektywność energetyczną i najlepszych praktyk do krajów rozwijających się;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

36. uważa, że finansowanie zakrojonych na szeroką skalę przedsięwzięć eksportowych lub infrastrukturalnych, atrakcyjnych pod względem zauważalnych wyników, niekoniecznie jest najlepszą strategią przynoszącą korzyści szerszym kręgom społecznym i ubogim marginalizowanym społecznościom;

37. wzywa UE i jej państwa członkowskie do systematyczniejszego wspierania realizowanego przez MOP programu godnej pracy w krajach rozwijających się, tak by sprzyjać tworzeniu wysokiej jakości miejsc pracy i ochronie podstawowych norm zatrudnienia;

38. podkreśla, że zróżnicowanie gospodarek krajów rozwijających się oraz zmniejszenie ich zależności od importu muszą być priorytetowymi celami strategii politycznych na rzecz wzrostu;

39. podkreśla, że przedsięwzięcia inwestycyjne wspierane przez unijne mechanizmy łączenia dotacji i pożyczek muszą podlegać kontroli ich wdrażania oraz analizie skutków przestrzegania międzynarodowych norm społecznych i środowiskowych; nalega, by proces decydowania o wyborze przedsięwzięć był przejrzysty oraz by zapewniał zgodność z dokumentami strategicznymi UE, zasadą zaangażowania krajów oraz zobowiązaniem UE do niewiązania swojej pomocy;

40. podkreśla, że łączenie powinno generować nowe fundusze, a nie prowadzić do zastąpienia dotacji przyznawanych w ramach oficjalnej pomocy rozwojowej UE pożyczkami;

41. podkreśla, że polityka rozwojowa nie może stać się prawdziwie skuteczna bez wsparcia odpowiednich ram prawnych, zwłaszcza w zakresie praw własności i prawa umów;

42. podkreśla, że promowanie równości płci pomoże uwolnić potencjał kobiet i tym samym przyczyni się do zrównoważonego wzrostu gospodarczego sprzyjającego ubogim;

Rozwój społeczny

43. podkreśla, że ubóstwo jest mierzone nie tylko w wartościach pieniężnych oraz że w szerszym kontekście oznacza ono pozbawienie możliwości korzystania z praw podstawowych, takich jak prawo do żywienia, kształcenia i zdrowia czy wolność wypowiedzi;

44. podkreśla, że dla osiągnięcia wzrostu gospodarczego sprzyjającego ubogim oraz milenijnych celów rozwoju zasadnicze znaczenie ma świadczenie podstawowych usług socjalnych; apeluje, aby 20 % całej pomocy UE przeznaczać na podstawowe usługi socjalne zgodnie z definicją przedstawioną przez ONZ w ramach milenijnych celów rozwoju (wskaźnik 8.2 dla celu 8: stworzenie globalnego partnerskiego porozumienia na rzecz rozwoju), ze szczególnym naciskiem na swobodny i powszechny dostęp do podstawowej opieki zdrowotnej i szkolnictwa podstawowego, z uwzględnieniem wsparcia przez UE inicjatywy „Edukacja dla wszystkich” oraz komunikatu z 2010 r. w sprawie roli UE w kontekście zdrowia na świecie; przypomina o konieczności zwrócenia szczególnej uwagi na grupy znajdujące się w trudnej sytuacji i grupy narażone w znacznym stopniu na wykluczenie społeczne, na przykład osoby niepełnosprawne;

45. podkreśla, że edukacja dziewcząt i promowanie równości płci w edukacji mają kluczowe znaczenie dla rozwoju oraz że strategie polityczne i działania, które nie uwzględniają różnic w kontekście płci, nie przyczyniają się do stworzenia możliwości mających decydujące znaczenie dla rozwoju; podkreśla, że inwestycje w edukację dziewcząt są jednymi z najbardziej opłacalnych inwestycji w zakresie rozwoju

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

oraz że przynoszą korzyści zarówno prywatne, jak i społeczne na rzecz pojedynczych osób, rodzin i całego społeczeństwa poprzez zmniejszenie współczynników dzietności oraz współczynników śmiertelności matek, noworodków i dzieci, ochronę przeciw zakażeniom HIV/AIDS, zwiększenie wskaźników udziału kobiet w rynku pracy, podwyższenie zarobków oraz umożliwienie czerpania korzyści z edukacji międzypokoleniowej;

46. podkreśla znaczenie wypełniania luk w finansowaniu systemów zdrowotnych wynikającego z priorytetów takich jak zmniejszanie środków przeznaczanych na problemy ze zdrowiem reprodukcyjnym i seksualnym, oraz znaczenie inwestowania w walkę z HIV/AIDS i innymi chorobami;

47. przypomina, że inwestowanie w dzieci i młodzież jest długoterminową inwestycją w zrównoważony rozwój społeczny;

48. pozytywnie ocenia inicjatywę ONZ na rzecz powszechnego fundamentu opieki społecznej; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania w większym stopniu krajowych programów opieki społecznej w krajach rozwijających się oraz do opracowania ram kompleksowej polityki w tym zakresie z uwzględnieniem aspektów odnoszących się do równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet;

49. z zadowoleniem przyjąłby wysiłki UE zmierzające do systematyczniejszego uwzględniania związków pomiędzy zewnętrznym wymiarem unijnej polityki migracyjnej i azyłowej oraz innymi politykami związanymi z migracją, na przykład zatrudnieniem, edukacją, prawami i ochroną socjalną;

50. jest zdania, że dochody z podatków są dla krajów rozwijających się niezbędne w celu zaspokojenia podstawowych potrzeb swoich obywateli, zmniejszenia zależności od pomocy zagranicznej oraz promowania demokratycznej odpowiedzialności; przypomina swoją opinię, że UE musi wspierać kraje partnerskie w tworzeniu uczciwych, przejrzystych i skutecznych systemów podatkowych, aby wytworzyć dochody potrzebne do realizacji strategii w zakresie ochrony socjalnej i wzrostu gospodarczego sprzyjającego ubogim oraz aby kontynuować na szczeblu międzynarodowym działania na rzecz zwiększenia przejrzystości finansowej oraz zapewnienia podziału korzyści pomiędzy krajami partnerskimi; podkreśla, że wymiana najlepszych praktyk i informacji dotyczących polityki fiskalnej jest najskuteczniejszym sposobem na stworzenie sprawliwych systemów podatkowych;

51. podkreśla rzeczywiste znaczenie praw człowieka oraz wielu możliwości, jakimi dysponuje UE w związku ze wsparciem budowania zdolności umożliwiających poszanowanie wszystkich praw człowieka;

Zaangażowanie sektora prywatnego

52. przyznaje, że rozwój sektora prywatnego w krajach rozwijających się ma zasadnicze znaczenie z punktu widzenia tworzenia miejsc pracy, świadczenia usług i osiągnięcia dobrobytu; przypomina, że 90 % miejsc pracy w krajach rozwijających się przypada na sektor prywatny; podkreśla, że w myśl programu działań dotyczących osób ubogich pomoc UE na rzecz rozwoju powinna koncentrować się na finansowaniu firm krajowych, stymulowaniu kapitału krajowego i zachęcaniu krajów otrzymujących tę pomoc do tworzenia warunków sprzyjających rozwojowi małych i średnich przedsiębiorstw oraz mikroprzedsiębiorstw, a także na usuwaniu barier utrudniających formalizację, dostępie do kapitału i dogodnych kredytów, podkreśla również, że usługi oraz budowa potencjału powinny być ukierunkowane w szczególności na uboższych przedsiębiorców;

53. potwierdza rolę społecznie i ekologicznie odpowiedzialnego sektora prywatnego w zwiększaniu tempa zrównoważonego rozwoju; wzywa Komisję, aby promowała i wspierała m.in. przedsiębiorstwa gospodarki społecznej, które działają zgodnie z zasadami etycznymi i gospodarczymi;

54. podkreśla znaczenie jasnej oceny możliwego ryzyka zwiększonego zaangażowania sektora prywatnego oraz że w związku z tym należy określić jasne kryteria wsparcia przedsięwzięć realizowanych w ramach sektora prywatnego oraz opracować wysoko skuteczne mechanizmy oceny w celu zapewnienia, że inwestycje w ramach sektora prywatnego będą zrównoważone i zgodne z ustalonymi międzynarodowymi celami rozwojowymi oraz że nie spowodują one konieczności powrotu do pomocy związanej;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

55. przypomina, że publiczne inwestycje w dobra publiczne, infrastrukturę i usługi mają kluczowe znaczenie dla zrównoważonego wzrostu i skutecznego zmniejszania nierówności;

56. zaznacza, że finansowane przez UE przedsięwzięcia inwestycyjne w krajach rozwijających się realizowane z udziałem sektora prywatnego powinny spełniać uzgodnione na szczeblu międzynarodowym normy społeczne oraz normy w zakresie ochrony środowiska, praw człowieka i przejrzystości, a także być zgodne z planami rozwoju krajów otrzymujących pomoc; jest przeciwny wszelkiej współpracy z podmiotami prywatnymi, która przyczyniałaby się bezpośrednio lub pośrednio do uchylania się w jakikolwiek sposób od opodatkowania lub unikania opodatkowania; zwraca się do Komisji o przeprowadzenie przeglądu swoich mechanizmów należytej staranności w przypadku podejmowania decyzji na temat finansowania przedsięwzięć obejmujących wydobywanie zasobów naturalnych;

57. jest przekonany, że inwestycje wywierają pozytywny wpływ na wzrost gospodarczy i zatrudnienie nie tylko w UE, lecz także w krajach rozwijających się; podkreśla, że państwa uprzemysłowione mają obowiązek szerszego wspierania inwestowania w przedsiębiorstwa lokalne oraz transferu technologii do tych przedsiębiorstw, tak aby umożliwić wschodzącym sektorom gospodarki w krajach rozwijających się wdrożenie norm jakości oraz międzynarodowych norm społecznych i środowiskowych; podkreśla też potrzebę pogłębienia współpracy, tak aby pomóc krajom rozwijającym się w zwiększeniu ich zdolności instytucjonalnych i regulacyjnych służących zarządzaniu inwestycjami zagranicznymi;

58. wzywa UE do uznania prawa krajów rozwijających się do regulowania inwestycji, faworyzowania inwestorów, którzy wspierają strategię rozwojową danego kraju partnerskiego, oraz do uprzywilejowanego traktowania inwestorów krajowych i regionalnych w celu wspierania integracji regionalnej;

59. wzywa UE do wywiązania się ze swoich zobowiązań podjętych w ramach strategii pomocy na rzecz wymiany handlowej w zakresie pomocy rozwojowej ukierunkowanej na przedsięwzięcia mające na celu wsparcie krajów rozwijających się w rozwijaniu swoich zdolności handlowych, usprawnieniu łańcucha dostaw i konkurowaniu na rynkach regionalnych i globalnych;

60. wzywa Komisję do przedłożenia wniosku ustawodawczego, którego celem byłoby zbliżony do nowego prawa amerykańskiego dotyczącego minerałów z regionów ogarniętych konfliktami i polegałoby na zwalczaniu nielegalnej eksploatacji minerałów w krajach rozwijających się, zwłaszcza w Afryce, co podsyca wojny domowe i konflikty, oraz na zapewnieniu możliwości śledzenia minerałów importowanych na rynek UE;

61. wzywa do przeprowadzenia analizy i oceny partnerstw publiczno-prywatnych, które angażują sektor prywatny w działalność rozwojową i są wspierane przez Komisję, w celu wyciągnięcia wniosków z rzeczowego doświadczenia przed przyjęciem nowej koncepcji politycznej polegającej na wykorzystaniu środków publicznych na uzupełnianie finansowania sektora prywatnego;

62. podkreśla, że wspieranie sektora prywatnego musi następować równorzędnie z udzielaniem pomocy krajowym, regionalnym i lokalnym organom publicznym i parlamentom w krajach otrzymujących pomoc, aby umożliwić im skuteczne uregulowanie rynków, wspieranie przejrzystości, wdrożenie sprawiedliwych polityk podatkowych i dobrego zarządzania oraz walkę z korupcją, zarówno w przedsiębiorstwach i organizacjach pozarządowych, jak i w rządach i organach publicznych;

Zmiana klimatu, energia i zrównoważony rozwój

63. z zadowoleniem odnosi się do propozycji, aby współpraca rozwojowa skupiała się na kwestii zrównoważonej energii odnawialnej; ponownie podkreśla, że dostęp do energii jest warunkiem wstępnym osiągnięcia milenijnych celów rozwoju; podkreśla, że głównymi celami przedsięwzięć wspieranych przez UE powinny być zaopatrywanie w wodę oraz dostęp ubogich do energii w połączeniu ze świadczeniem usług użyteczności publicznej i rozwojem lokalnym;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

64. Priorytetowo traktuje wsparcie na rzecz lokalnych i regionalnych rozwiązań w zakresie energii produkowanej z poszanowaniem zasady zrównoważonego rozwoju, a zwłaszcza zdecentralizowanego wytwarzania energii, tak aby zapewnić zgodność celów rozwojowych z aspektami środowiskowymi;

65. zwraca uwagę na ogromny potencjał odnawialnych źródeł energii (energii słonecznej, wiatrowej i geotermalnej oraz biomasy) w wielu krajach rozwijających się; wzywa UE i jej państwa członkowskie do realizacji przedsięwzięć w dziedzinie odnawialnych źródeł energii w krajach rozwijających się oraz do udostępnienia technologii, wiedzy eksperckiej i możliwości inwestycyjnych, ponieważ jest to niezbędne z punktu widzenia rozwoju gospodarczego i społecznego oraz zmniejszenia uzależnienia tych krajów od paliw kopalnych i ich podatności na wahania cen;

66. wzywa Komisję do dopilnowania, aby oficjalna pomoc rozwojowa UE służąca poprawie dostępu do energii wspierała lokalny rozwój gospodarczy, tworzenie zielonych miejsc pracy i zmniejszanie ubóstwa oraz aby nie była uzależniona od przedsięwzięć unijnych ani nie była wykorzystywana do ich dotowania; ponadto wzywa Komisję do tego, aby nie myliła strategii politycznych na rzecz zapewnienia dostępu do energii najuboższym z osiągnięciem celów UE polegających na łagodzeniu skutków zmiany klimatu lub z zaspokajaniem własnych potrzeb w zakresie bezpieczeństwa energetycznego;

67. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy podejmowane przez kraje rozwijające się, ukierunkowane bardziej na inwestowanie w produkcję żywności niż na produkcję biopaliw w celu zabezpieczenia dostaw żywności;

68. ponownie podkreśla, że kraje rozwinięte mają obowiązek przejścia wiodącej roli w budowaniu globalnej gospodarki niskoemisyjnej, niezbędnej w celu koniecznej redukcji emisji; zachęca państwa członkowskie do przejścia wiodącej roli w redukcji emisji;

69. uznaje, że rozwiązanie kwestii zmiany klimatu i osiągnięcie najważniejszych celów rozwojowych są celami, które się wzajemnie uzupełniają; podkreśla potrzebę podjęcia bardziej systematycznych działań mających na celu uwzględnianie kwestii środków związanych z dostosowaniem się do zmiany klimatu i łagodzeniem jej skutków w oparciu o podejście ekosystemowe oraz z ograniczeniem ryzyka występowania katastrof, w związku z czym wzywa do przyjęcia podejścia holistycznego, które uwzględni wymiar środowiskowy w programach i przedsięwzięciach w zakresie rozwoju np. poprzez poprawę regulacji dotyczących transferu odpadów i nielegalnego pozyskiwania drewna;

70. wzywa Komisję do oceny wpływu „migracji klimatycznych”, zjawiska, które według niektórych szacunków spowoduje, że do 2050 r. 200 mln ludzi będzie zmuszonych opuścić swoje domy ze względu na stopniowo pogarszające się warunki panujące w ich krajach; ponadto podkreśla, że Unia Europejska poprzez prowadzenie swojej polityki rozwojowej musi przyczynić się do udzielenia pomocy uchodźcom oraz zmniejszenia ich liczby poprzez inwestowanie w technologie, zasoby ludzkie i pomoc finansową;

71. przypomina swoje stanowisko, że uwzględnianie problematyki zmiany klimatu nie może zastąpić dostarczania nowych i dodatkowych zasobów, które UE i inni darczyńcy przeznaczyli na działania mające na celu łagodzenie skutków zmiany klimatu, podejmowane przez kraje rozwijające się, oraz na zaspokojenie ich potrzeb adaptacyjnych; podkreśla, że w ramach tego podejścia należy przyjąć lokalne lub regionalne podejście do zajęcia się konkretnymi problemami w tych dziedzinach; przypomina, że ze środków na oficjalną pomoc rozwojową nie wolno finansować walki ze zmianą klimatu, ani ogólnie dóbr publicznych, zatem na ten cel należy przeznaczyć nowe i dodatkowe środki poza zobowiązaniami państw członkowskich do przeznaczania 0,7 % ich DNB na oficjalną pomoc rozwojową;

72. podkreśla znaczenie promowania zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich jako elementu programu międzynarodowego oraz wdrażania go na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym, co wywarłoby korzystny wpływ na jakość życia wszystkich ludzi na świecie, a zwłaszcza ludzi żyjących w krajach rozwijających się;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

73. zwraca uwagę, że zrównoważony rozwój można osiągnąć wyłącznie poprzez wzmocnienie budowania zdolności krajów będących beneficjentami oraz udoskonalenie podstawowej infrastruktury;

74. apeluje o włączenie do dokumentów strategicznych dotyczących poszczególnych krajów i regionów art. 8 lit. j) Konwencji o różnorodności biologicznej, który stanowi fundament zrównoważonego rozwoju, oraz o jego wdrożenie;

75. uznaje, że wylesianie i niezgodne z zasadą zrównoważonego rozwoju wprowadzanie drewna na rynek UE przyczyniły się do klęsk żywiołowych i narażenia na nie ubogich krajów; w związku z tym wzywa Komisję UE i Radę do włączenia do swojej nowej strategii w zakresie polityki rozwojowej całkowitego zakazu wprowadzania do obrotu w UE nielegalnie pozyskanego drewna;

Bezpieczeństwo żywnościowe i rolnictwo

76. przypomina swoją opinię, że UE powinna skoncentrować swoją pomoc na rzecz rozwoju na zapewnieniu bezpieczeństwa żywnościowego krajom rozwijającym się oraz na promowaniu zrównoważonej, lokalnej i organicznej produkcji rolnej na małą skalę; podkreśla potrzebę zagwarantowania drobnym rolnikom w szczególności dostępu do środków produkcji (ziemi, gwarantowanych tytułów własności, nasion, szkoleń, kredytów, usług doradczych), możliwości w zakresie przetwórstwa i wprowadzania produktów do obrotu oraz dostępu do rynków lokalnych i transgranicznych;

77. wzywa – zgodnie ze sprawozdaniem dotyczącym międzynarodowej oceny wpływu nauk i technologii rolniczych na rozwój (IAASTD) – do wsparcia przejścia na rolnictwo organiczne i zrównoważone ekologicznie, które uwzględni doświadczenie zdobyte w ramach produkcji rolnej na małą skalę oraz jest skutecznym środkiem umożliwiającym dostosowanie się do zmiany klimatu;

78. podkreśla znaczenie specjalnego wsparcia kobiet w rolnictwie, ponieważ wyniki badań pokazują, że usunięcie różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn w rolnictwie mogłoby spowodować wzrost produkcji rolnej w krajach rozwijających się o 2,5-4 %, podkreśla też, że kobiety wydają większą część dochodu na żywność, opiekę zdrowotną, odzież i edukację dzieci; wzywa do wyeliminowania wszelkich form dyskryminacji kobiet oraz do podniesienia świadomości problematyki związanej z płcią w ramach polityk i programów rolnych; podkreśla, że kobiety muszą być postrzegane jako równi partnerzy w kontekście zrównoważonego rozwoju rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego;

79. nalega, aby UE zajęła się również podstawowymi przyczynami braku bezpieczeństwa żywnościowego, w tym niską odpowiedzialnością za prawo do pożywienia, spekulacjami cenami żywności i „zawłaszczaniem ziemi”; przypomina, że reforma wspólnej polityki rolnej musi uwzględniać wynikający z traktatu obowiązek wzmocnienia polityki spójności na rzecz rozwoju, uczciwej konkurencji, wspierania zdolności krajów rozwijających się oraz ich własnej działalności produkcyjnej; wzywa do podjęcia działań na rzecz wyeliminowania zawłaszczania ziemi, niezgodnego z zasadą zrównoważonego rozwoju użytkowania gruntów i wody, zabezpieczenia praw własności drobnych producentów rolnych i miejscowych rolników oraz ich dostępu do użytków rolnych, położenia kresu monopolom na nasiona i zależności od specjalistycznych pestycydów;

80. zauważa, że w celu zapewnienia żywności ludności świata, która według prognoz przekroczy w 2050 r. 9 mld, produkcja rolna będzie musiała zwiększyć się do tego czasu o 70 %, dysponując mniejszą powierzchnią ziemi uprawnej oraz przy zmniejszonym zużyciu wody i pestycydów; zwraca uwagę, że globalne bezpieczeństwo żywnościowe jest dla Unii Europejskiej kwestią nagłą oraz wzywa do natychmiastowego podjęcia spójnych działań mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa żywnościowego zarówno obywatelom UE, jak i na szczeblu globalnym;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

81. podkreśla, że przeciwdziałanie brakowi bezpieczeństwa żywnościowego wiąże się z wdrożeniem wielu środków w różnych sektorach, takich jak zarządzanie lokalnymi zasobami naturalnymi, ożywienie produkcji i wytwarzania, szkolenia, utworzenie organizacji zawodowych, wdrożenie sieci bezpieczeństwa na rzecz grup najbardziej narażonych, edukacja w zakresie odżywiania, a także zróżnicowanie na obszarach wiejskich miejsc pracy niezwiązanych z rolnictwem w celu zwiększenia dochodu rodzin wiejskich, które są pierwszymi ofiarami głodu;

82. zwraca uwagę, że konieczne jest wprowadzenie lepszych metod produkcji rolnej, w tym technologii niskokosztowych, prowadzenie badań w zakresie rolnictwa oraz podwyższenie współczynnika wydajności/skuteczności w krajach rozwijających się w celu wzmocnienia stabilności;

83. wzywa UE i kraje rozwijające się do promowania własności gruntów jako narzędzia służącego zmniejszeniu ubóstwa poprzez wzmocnienie praw własności i ułatwienie dostępu do kredytów rolnikom, małym przedsiębiorstwom i społecznościom lokalnym;

84. wyraża swoje głębokie zaniepokojenie obecnym nabywaniem ziem uprawnych przez zagranicznych inwestorów posiadających wsparcie rządowe, zwłaszcza w Afryce, co w przypadku nieprawidłowego postępowania może osłabić lokalne bezpieczeństwo żywnościowe i spowodować nieprzewidziane i daleko idące niepokojące społeczne;

85. podkreśla, że umowy UE o partnerstwie w sprawie połowów powinny przyczynić się do wzmocnienia polityki rybołówstwa krajów partnerskich, a także do zwiększenia ich zdolności do zagwarantowania zrównoważonego rybołówstwa na własnych wodach i do lokalnego zatrudnienia w odnośnym sektorze;

86. podkreśla, że za najważniejsze aspekty polityki rozwojowej należy uznać odpowiednią ochronę przed klęskami i chorobami związanymi z wodą oraz dostęp do wystarczającej ilości i odpowiedniej jakości wody po przystępnej cenie bez narażania na szwank zrównoważonego charakteru podstawowych ekosystemów, tak aby zaspokoić podstawowe potrzeby żywnościowe i energetyczne oraz spełnić inne warunki niezbędne do prowadzenia zdrowego i produktywnego życia;

Przejrzystość

87. w celu zwiększenia przejrzystości i akceptacji społecznej dla przedsięwzięć w zakresie rozwoju, finansowanych całkowicie lub częściowo przez UE lub państwa członkowskie, wzywa do utworzenia elektronicznej bazy danych zawierającej informacje na temat oficjalnej pomocy rozwojowej; uważa, że taka baza danych powinna umożliwiać użytkownikom śledzenie wszystkich darczyńców pochodzących z UE oraz, w stosownych przypadkach, przedsięwzięć i programów realizowanych przez agencje ONZ we wszystkich krajach będących beneficjentami, które je finansują oraz których organizacje je wdrażają; uważa, że taka baza danych powinna być przyjazna dla użytkownika oraz powszechnie dostępna za pośrednictwem Internetu, a także powinna być wyposażona w funkcję umożliwiającą łatwe poszukiwanie konkretnych informacji w oparciu o szereg uprzednio zdefiniowanych kryteriów (darczyńca, sektor DAC, lokalizacja, status przedsięwzięcia, rodzaj finansowania i milenijne cele rozwoju) oraz powinna zawierać tabele i mapy geograficzne ułatwiające przeprowadzanie analiz; zwraca uwagę, że tego typu baza danych ma także kluczowe znaczenie dla wzmocnienia koordynacji i harmonizacji wśród darczyńców oraz współpracy z rządem kraju będącego beneficjentem pomocy;

*

* *

88. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
